Skicross er vildt og farligt, men Sophie er aldrig bange.

Af Ulla Iversen
iversen@hjemmet.dk
Foto: Søren Jansby og privat

Sophies farmor. Sammenholdet er tæt i familien.

Det var da også på en familieferie i Norge, Sophie første gang fik spændt et par ski på fødderne, da hun var fem-seks år.

Seks år senere mente hendes forældre, at hun var klar til at løbe ned ad en bjergside for første gang.

– Jeg mærkede med det samme, at det lige var mig. Og jeg havde da også talent for det.

Sophies forældre meldte hende ind i en dansk skiklub, hvor hun trænede.

– Og så rullede bolden, siger Sophie, der som 16-årig flyttede alene til Norge for at gå på skigymnasium.

Sat sammen med skruer

Dengang dyrkede Sophie storslalom, slalom og super G.

– I 2006 besluttede jeg at stoppe min skikarriere, og jeg vendte hjem til Danmark og begyndte at læse til tandlæge.

Men det viste sig, at Sophie ikke var klar til at opgive sporten.

– Det trak i mig efter at komme tilbage. Jeg valgte at satse på skicross, som er sjovt og vildt.

Da ulykken ramte Sophie, var det paradoksalt nok ikke, da hun kom tordnende ned ad et bjerg, men i Team Danmarks træningslokale i København.

Mandag den 25. maj 2009 var Sophie kørt til træning som utallige gange før.

– Vægttræning er en vigtig del af min forberedelse, og jeg stod med 130 kilo på ryggen, da maskinen væltede ned over mig og brækkede min ryg. Maskinen burde have været boltet fast, men var det ikke.

Medarbejderne på træningscentret reagerede lynhurtigt og fik tilkaldt en ambulance.

– Mens jeg lå der og ventede, tog mine følelser en ordentlig rutsjetur. Jeg nåede både at tænke: „det er nok ikke slemt“ og „nu dør jeg“.

Da Sophies familie fik den chokerende besked om ulykken, smed de, hvad de havde i hænderne, og hastede til hospitalet.

– Det var så dejligt, at de var der for mig. Hele familien græd – bortset fra mig, husker Sophie med et skævt smil.

I stedet for at hasteoperere Sophies ryg besluttede lægerne at vente med indgrebet til næste dag.

Få dage efter, Sophie havde brækket ryggen, sad hun på kondicyklen.

– Jeg fik beskeden: „du skal ligge helt stille i nat, for ellers kan du blive lam“.

– Men jeg kunne ikke lade være med at vippe lige så forsigtigt med tæerne. Jeg lå og tænkte: „jeg har følelse i fødderne, det må da være positivt“.

To erfarne kirurger satte Sophies ødelagte ryg sammen med fire titaniumskruer.

– Så snart det gik op for mig, at jeg ikke blev lam, besluttede jeg, at jeg ville tilbage på skiene. Og det skulle gå hurtigt, for OL var mit mål, og jeg ville ikke vente til 2014.

Et nyt menneske

De færreste troede, det var muligt for Sophie at komme tilbage til storformen. Men hun kastede sig stålsat ud i sin genoptræning.

Fjorten dage efter ulykken påbegyndte hun et særligt program på tre måneder, som Team Danmarks specialister udarbejdede til hende.

– Det store spørgsmål var, om kroppen kunne holde til den store belastning, det er at løbe skicross. Det ville jeg først få vished for efter de tre måneder.

Efter grundige undersøgelser fik Sophie grønt lys til at genoptage sin sport.

– Det gik over al forventning. Og nu er alt fryd og gammen, siger hun og stråler af glæde.

Men ulykken, der jo kunne have kostet Sophie førligheden og i værste fald livet, har ændret hende.

– Når man har været helt nede at vende på „ground zero“, sætter man meget mere pris på de ting, man kan. De ting, man før tog for givet, siger hun på sin usentimentale facon.

Sophie er så fokuseret på OL, som forhåbentlig giver hende en guldmedalje, at hun ikke har planlagt, hvad der skal ske på sportsfronten bagefter. Sikkert er det dog, at hun genoptager sine studier.

Tanken om en ganske almindelig hverdag er ikke skræmmende for elitesportskvinden. Tværtimod!

– Et liv som tandlæge og med et par unger kan jeg sagtens forestille mig. Når man er så fokuseret på ét område, som jeg er på min sport, er der en masse, man går glip af, og som man derfor glæder sig til at opleve.

Og hendes familie ser frem til at holde jul med hende til næste år. For mens andre samlede sig i lune stuer og guffede juleand, knoklede Sophie rundt i de iskolde Schweiziske Alper og trænede. Det samme gjorde hun nytårsaften.

– Ifølge min træner tæller det dobbelt, fordi konkurrenterne holder fri, siger Sophie og bryder ud i sin smittende latter. ■

Sophie har masser af danmarksmesterskabsmedaljer. Hendes mand, Nicolaj, har været skitræner, og de mødte hinanden gennem sporten.

_03NFF_HJ06_viljen til at vinde.indd 3 22-02-2010 11:54:31